

● Ali Ağır

Hüznü Giyen Zaman

-Depremzedeler için halkımdan yükselen yürek sesidir.-

Rüyalar uzanırken aydınlık bir sabaha,
Ufuklar, zelzeleyle dönüverdi siyaha,
Kıyâmet vakti diller düğümlendi eyvaha.
Ansızın parçalandı yıldızların taçları,
Yeryüzüne döküldü karanlığın saçları.

Evlerin odaları şimdi zifiri dehliz,
Kopkoyu gölgelerdir duvarlardaki her iz,
Zemherinin soğuğu kıyısız hırçın deniz,
Kahroldu kara toprak, ağladı ak bulutlar,
Hayaller kış vurgunu, yıkık dökük umutlar.

«Hasbünallah!..» sözüyle sığındık Yaradan'a,
Secdede istiğfarla vardık ulu divana,
İçli içli duâlar bıraktık âsumana,
İçimiz paramparça, gözyaşımız sel oldu.
Yürekler çâresizlik ateşiyle kavruldu.

Musîbet girdabında koptu feryat ve figan,
Enkazın boşluğuna iplik iplik sızdı kan,
Saatler bitkin düştü, hüznü giyindi zaman,
Bekleyişler, titreyen mum alevi misâli
Mümkün mü canlar yakan ızdırabın zevâli?

Ölüm kokusu taşır hoyrat esen rüzgârlar,
Sükûtun durağında mâtem yüklü baharlar,
Hicran nağmeleriyle solar mahzun gülzarlar,
Acılar dalga dalga, keder sevinci çaldı,
Göçüp gitti niceler, vuslat ukbâya kaldı.

Harabe şehirlerin gözleri hep buğulu,
Yaralı şiirlerin mısraları ağulu,
Beklenen fecirlerin ardı elem yığılı,
Karakışta kar tutar dağların etekleri.
Şubat ayazında boy verir kan çiçekleri.